

нѣколко вечери Итко сполучи да я пробие и хладенъ вѣтрецъ полѣхна презъ дупката. Итко се отдрѣпна на страна, да почине. Лилянка тихо спѣше. Итко се обърна къмъ нея усмихнатъ, после се обърна къмъ дупката, но се вкамени на мѣстото си. Презъ пробитата дупка току-що си провираше главата единъ голѣмъ черенъ котаракъ. Той се мжчеше да се провере вжтре, ала дупката бѣше малка и котаракътъ дращѣше съ нокти, гризѣше съ жби и разширяваше дупката. Итко се огледа наоколо, но не видѣ нищо, съ което да може да пропжди котарака. Той грабна Лилянка отъ леглото, отвори вратата на стаята, побѣгна презъ коридора и завика:

— Господинъ Бимъ Бамъ Бумъ, господинъ Бимъ Бамъ Бумъ! Дайте ми пржката, моята, моята пржка!

Отъ всички врати наизскочиха джуджетата изплашени, разтрепирани, занѣмѣли отъ страхъ.

— Какво има, какво има! — завикаха тѣ.

— Пржката, моята пржка ми дайте, — завика Итко. Той занесе бързо Лилянка въ една друга стая, сложи я тамъ на едно креватче и се върна назадъ. Бимъ Бамъ Бумъ бѣше успѣлъ да намѣри пржката и му я подаде. Тъкмо въ това време на прага на Иткова стая се показа черниятъ котаракъ съ голѣми зелени очи и извика;

— Мяу у у! Всички ви ще очистя сега отъ свѣта!

Джуджетата паднаха на колѣне, заплакаха и се замолиха:

— Милость, милость!

— Милость ли? — извика котаракътъ, като се засмѣ злобно.

Той се сниши до земята, готовъ да скочи върху джуджетата и най-напредъ върху Итко. Ала Итко не се уплаши. Той махна съ пржката, копринениятъ конецъ се замота около шията на котарака. Той се задърпа, заскача, а конецътъ се затѣгаше повече и повече около шията му. Итко здраво държеше пржката. Котаракътъ заскача още по-лудо, конецътъ се затегна още по-силно и следъ една минута черниятъ котаракъ се прострѣ мъртавъ на пода.